

2/1882
01.12.2017.
UNISTITUT

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

Broj: 11 0 U 020 677 17 U

Dana, 20.11.2017. godine

Okružni sud u Banja Luci, sudija Sanja Stefanović, kao sudija pojedinac, uz učešće Dragice Lovre kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženje za borbu protiv korupcije „Transparency International u BiH“ sa sjedištem u Banjaluci, u ulici Gajeva broj 2, (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja broj 227/17 od 13.04.2017.godine, „Gas-Res“ d.o.o. Banjaluka sa sjedištem u Banjaluci u ulici Vase Pelagića 20, zastupan po punomoćniku Markuš Vladimiru, advokatu iz Banjaluke, Ulica Srpska broj 2 (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu slobode pristupa informacija, dana 20.11.2017. godine, donio je

PRESUDU

Tužba se odbija kao neosnovana.

Odbija se zahtjev tužioca da tuženi nadoknadi troškove upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim aktom usvojen je zahtjev tužioca za pristup informacijama u dijelu koji se odnosi na pristup svim ugovorima o javnim nabavkama koje je tuženi zaključio u toku 2015.godine, usvojen je zahtjev tužioca u dijelu koji se odnosi na pristup Pravilniku o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta tuženog i odbijen je zahtjev tužioca u dijelu koji se odnosi na zahtjev za pristup spisku zaposlenih kod tužioca, kao neosnovan.

Blagovremeno podnesenom tužbom, tužilac osporava osporeni akt iz razloga što je pristup informacijama odobren na način, da je naznačeno da tužilac može u poslovnim prostorijama tuženog, na adresi Veselina Masleše broj 20 u Banjaluci, uz prethodnu najavu lično pristupiti, a zahtjev za dostavu spiska svih zaposlenih je odbijen uz obrazloženje tuženog da je isti u suprotnosti sa članom 11. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 20/01), te da traženi spisak predstavlja zbirku ličnih podataka koja je posebno zaštićena Zakonom o zaštiti ličnih podataka BiH (Službeni glasnik BiH broj: 49/06, 76/11 i 89/11). Tužilac osporava način dostavljanja informacija, na način kako mu je odobren, jer je tuženi bio obavezan da dostavi traženu informaciju podnosiocu zahtjeva, a ne da podnosiocu zahtjeva dostavi informaciju o uslovima pod kojima može ostvariti pristup informaciji na koji način nije pravilno primijenio član 14. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, koji član tužilac citira u tužbi. Na osnovu ovog člana, kako se to dalje ističe u tužbi, jasno je da je pristup informacijama u prostorijama javnog organa, umnožavanje i prilaganje kopija traženih informacija postavljeno kao tri mogućnosti koje javni organ treba da navede u rješenju, a za koje se odlučuje podnosilac zahtjeva kao stranka u postupku, a ne javni organ. Donošenjem odluke da se podnosiocu zahtjeva odobri jedino lični uvid u informacije u prostorijama, bez ostavljanja mogućnosti da mu se informacije umnože o njegovom trošku i prosljede na adresu, javni organ je postupio suprotno članu 2. Zakona, koji propisuje da se odredbe ovog zakona tumače tako da se u najvećoj mjeri i bez odlaganja potakne saopštavanje informacija pod kontrolom javnog organa, uz najnižu prihvatljivu cijenu. Vezano za odbijanje dijela zahtjeva tužioca koji se odnosi na dostavu spiska zaposlenih, tužilac ukazuje da tuženi u

konkretnom slučaju nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak, te da je stavio odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, ispred odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama RS. Tužilac nije tražio lične informacije kao što su JMBG, broj tekućeg računa i adresu stanovanja, već informacije od javnog interesa, koji nosi prevagu na privatnom, a ime i prezime nekog lica ne predstavlja lični podatak, već društvenu i zakonsku identifikaciju tog fizičkog lica. Na osnovu imena i prezimena, bez drugih ličnih podataka, se fizičko lice ne može direktno ili indirektno identifikovati, takođe sve i da je podnosilac zahtjeva tražio dostavu ličnih podataka, a nije, dužnost kontrolora je da o tome obavijesti nosioca podataka koji može i odobriti davanje ličnih podataka, a u slučaju da ih ne odobri, isti se mogu otkriti trećoj strani, ako je to u javnom interesu. Tužilac zatim citira definiciju lične informacije iz člana 3. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, zaključujući da iz iste proizlazi da objavom nečijeg imena i prezimena ne može doći do direktne ili indirektno identifikacije nekog lica. U tužbi se zatim citira i član 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, pa se navodi da je pozivanje na ovaj Zakon nepotrebno, jer je on tražio samo spisak zaposlenih. Kako tužilac nije imao namjeru da prikuplja lične informacije, te iste obrađuje, to on i ne mora da ispunjava uslove propisane članom 11. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kako je to pogrešno tuženi zaključio. Predlaže da sud tužbu uvaži, osporeni akt poništi te naloži tuženom da tužiocu nadoknadi troškove sudskih taksi u ovom sporu.

Tuženi je, na traženje suda, dostavio odgovor na tužbu, u kojem odgovoru se navodi da je osporenim aktom jednim dijelom usvojen zahtjev tužioca. Tužilac je obavješten da može pristupiti dokumentaciji koja se odnosi na ugovore o javnim nabavkama, zaključene u toku 2015. godine, kao i Pravilniku o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, svakog radnog dana u radno vrijeme tuženog i tom prilikom može preuzeti i fotokopije navedenih ugovora. Ovdje treba imati u vidu da je dokumentacija obimna, te da je potrebno vrijeme da se ista pribavi, pa tuženi navodi da je nejasno zbog čega tužilac u ovom dijelu rješenje pobija. Nije tačan navod tužioca da mu nije ostavljena mogućnost da se informacije umnože o njegovom trošku, što se može utvrditi čitanjem rješenja. Vezano za zahtjev za dostavljanje ličnih podataka zaposlenih kod tuženog, po stavu tuženog ovaj zahtjev je nezakonit, jer zaposleni kod tuženog nisu javni službenici, već zaposleni kod javnog preduzeća, a u smislu Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, ime i prezime jeste lični podatak, odnosno lična informacija u smislu Zakona o slobodi pristupa informacijama RS. Tvrdnja tužioca da je tuženi Zakon o zaštiti ličnih podataka BiH stavio ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama je netačna i nemoguća, jer oba zakona se moraju tumačiti istovremeno, a tuženi se poziva i na zaštitu koju njegovim zaposlenim garantuju oba zakona. Tuženi zatim navodi da je zahtjev tužioca za dostavljanjem ličnih podataka u suprotnosti sa članom 11. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, a u vezi s tim navodi i odredbe člana 5. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, tvrdeći da je vrlo moguće da tužilac već nezakonito obrađuje u svojim bazama podatke druge zbirke ličnih podataka, a da te zbirke nije prijavio u glavnom registru Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH (član 14. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH). Tuženi ističe i da nema neophodne pisane saglasnosti fizičkih lica na koje se zahtjev tužioca odnosi, pa bi suprotnim postupanjem prekršio član 5. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH. Tuženi citira i odredbu člana 102. stav. 2. Zakona o radu Republike Srpske, te navodi da je zahtjev tužioca u ovom dijelu potpuno neosnovan pa predlaže da sud tužbu odbaci ili odbije i obaveže tužioca da snosi troškove postupka.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tužene strane i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz stanja u spisu proizlazi da je presudom ovog suda, broj 11 0 U 02677 17 U od 20.11.2017.godine, tuženom naloženo da u roku od 30 dana, od dana prijema presude, donese odluku po žalbi tužioca koju je uložio dana 15.06.2016.godine, te da odluči o zahtjevu tužioca za pristup informacijama, podnesenom dana 28.04.2016.godine. Naime, tužilac je, dana 28.4.2016. godine, pozivajući se na Zakon o slobodi pristupa informacijama tražio od tuženog dostavljanje kopije svih Ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim Aneksima svih zaključenih ugovora koje je tuženo preduzeće zaključilo u bilo kojem od zakonom predviđenim postupaka u toku 2015. godine, kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta preduzeća te spisak svih zaposlenih u preduzeću koji su u radnom odnosu, nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa.

Tuženi je osporenim aktom zahtjev tužioca usvojio u dijelu koji se odnosi na pristup svim ugovorima o javnim nabavkama koje je tuženi zaključio u toku 2015.godine, usvojen je zahtjev tužioca u dijelu koji se odnosi na pristup Pravilniku o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta tuženog i odbijen je zahtjev tužioca u dijelu koji se odnosi na zahtjev za pristup spisu zaposlenih kod tužioca kao neosnovan.

U obrazloženju ovog akta tuženi je naveo da će tužiocu omogućiti pristup svim ugovorima o javnim nabavkama radova roba i usluga, tako da u skladu sa članom 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama, on može u poslovnim prostorijama tuženog, na adresi Veselina Maslaše broj 20 u Banjaluci, uz prethodnu najavu lično pristupiti ugovorima pobrojanim u obrazloženju od tačke a) do e), te Polisi osiguranja zaključenoj između tuženog i „Dunav osiguranje“ AD Banjaluka od 27. novembra 2015.godine. Takođe u obrazloženju se navodi da tužilac može lično pristupiti i Pravilniku o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u prostorijama tuženog na istoj adresi svakog radnog dana, a kada može preuzeti i fotokopiju pomenutog pravilnika. Zahtjev tužioca za pristup spisku svih zaposlenih tuženi je odbio navodeći da je isti u suprotnosti sa članom 11. stav 3. Zakona, a s obzirom na to da tuženi ne ispunjava ni jedan od uslova propisanih tim članom. Takođe navodi da traženi spisak zaposlenih predstavlja zbirku ličnih podataka koja je posebno zaštićena Zakonom o zaštiti ličnih podataka BiH (Sl. glasnik BiH broj 49/06, 76/11 i 89/11 te navodi i odredbu člana 5. tog zakona ističući da zaposleni kod tuženog nisu dali saglasnost tuženom za prenos njihovih ličnih podataka tužiocu.

Odluka tuženog je pravilna.

Članom 14. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, propisano je da ako se odobri pristup informaciji, bilo djelimično ili cijeloj informaciji, nadležni javni organ dopisom o tome obavještava podnosioca zahtjeva. Dopisom se a) obavještava podnosilac zahtjeva o mogućnosti ličnog pristupa informacijama u prostorijama nadležnog javnog organa i b) obavještava podnosilac zahtjeva o mogućnosti umnožavanja, procijenjenim troškovima umnožavanja, te da se umnožavanje podnosiocu zahtjeva obezbjeđuje nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije složeno ili dugotrajno obezbjeđuje se podnosiocu zahtjeva u vrijeme koje je prihvatljivo i za podnosioca zahtjeva i za nadležni javni organ i – ili prilaze kopija tražene informacije kada se ona obezbjeđuje besplatno u smislu člana 16. Zakona. Stavom 3. istog člana, propisano je da ako se odbije pristup informaciji bilo djelimično ili cijeloj informaciji nadležni javni organ dopisom o tome obavještava podnosioca zahtjeva, a koji dopis treba da sadrži zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova ovog zakona na koje se poziva kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa, te obavještava podnosioca zahtjeva o pravu na pravni lijek.

U konkretnom slučaju tužilac se dana 28.04.2016.godine, obratio tuženom sa zahtjevom za dostavu podataka kako je prethodno navedeno u oboj presudi. Tuženi je zahtjev tužioca uvažio djelimično te je u potpunosti pristupio u skladu sa članom 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama, navodeći u obrazloženju odluke koje ugovore je zaključio u traženom periodu te upućujući tražioca informacije na koji način može da pristupi a s obzirom na obimnost traženog materijala i ostvari uvid u isto. Nisu osnovani navodi tužbe da je pristup informacijama u prostorijama javnog organa jedna od mogućnosti koju javni organ treba da navede u rješenju, a za koju se odlučuje podnosilac zahtjeva, a ne javni organ. Zakon je propisao mogućnost dostavljanja informacije na adresu tražioca u situaciji kada se informacija obezbjeđuje besplatno u smislu člana 16. Zakona slobodi pristupa informacijama, te po stavu suda, tuženi nije postupio suprotno članu 2. Zakona, jer je u potpunosti uvažio zahtjev naveo naziv dokumentacije o kojoj se radi što znači da je tužiocu u svakom slučaju olakšao pristup informaciji te ostavio tužiocu mogućnost da se izjasni da li želi istu da kopira ili ne.

Vezano za zahtjev tužioca da mu se dostavi spisak svih zaposlenih radnika, koji rade kod tuženog, tuženi je, kako je to pravilno i naveo u rješenju, dužan da dostavljanje ove informacije ispita sa činjenice da li je ime i prezime lični podatak. U tom smislu sud napominje da je u skladu sa članom 3. alineja 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka, propisano da lični podaci znače bilo koju informaciju, koja se odnosi na fizičko lice koje je identifikovano ili se može utvrditi identitet lica, što bi značilo da ime i prezime predstavlja lični podatak, te u tom smislu podliježe ograničenju propisanom Zakonom o zaštiti ličnih podataka. Članom 17. stav 1. tog zakona, propisano da kontrolor podataka ne može dati lične podatke trećoj strani (treća strana je bilo koje fizičko ili pravno lice, javni organ, agencija ili bilo koje drugo tijelo, osim nosioca podataka, kontrolora, obrađivača i lica koja su pod direktnom nadležnošću kontrolora ili obrađivača, ovlašteni da obrađuju podatke), prije nego što o tome obavijesti nosioca podataka. U skladu sa stavom 2. i 3. zakona, kontrolor ličnih podataka ovlašten je lične podatke dati na korištenje trećoj strani na osnovu pisanog zahtjeva, ako je to potrebno radi obavljanja poslova u okviru zakonom utvrđene djelatnosti. S tim u vezi, ističući da zaposleni kod tuženog nisu dali saglasnost tuženom za prenos njihovih ličnih podataka tužiocu, pravilno navodi tuženi da se isti ne mogu obrađivati od strane lica koje taj posao ne obavlja u okviru zakonom predviđene djelatnosti. Navode tužbe da u konkretnoj situaciji dostavljanje ovih informacija predstavlja javni interes, koji nosi prevagu na privatnom, te da ime i prezime nekog lica ne predstavlja lični podatak, već društvenu i zakonsku identifikaciju tog fizičkog lica, ovaj sud, a na osnovu prethodno rečenog ne može prihvatiti kao osnovane. Naime, ime i prezime, jeste identifikacija lica i jeste lični podatak (a koji stav je više puta potvrđen i u mišljenjima Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH), pa u tom smislu, ukoliko tužilac nema potrebu da ove podatke obrađuje, jer i nije zakonom ovlašten za isto, od tuženog može da zatraži podatke o broju zaposlenih, bez identifikacije lica, a koji podatak ne bi podlijezao ograničenjima, kako je to prethodno navedeno.

S obzirom na navedeno, budući da sud, u smislu člana 29. stav 1. ZUS-a, zakonitost osporenog akta ispituje na podlozi činjenica utvrđenih u upravnom postupku, pa kako ni ostali navodi tužioca nisu mogli uticati na drugačije rješavanje predmetnog upravnog spora, proizlazi da u postupku donošenja osporenog akta nije ostvaren ni jedan od razloga iz člana 10. ZUS-a za poništavanje osporenog akta, zbog čega se tužba tužioca u tom dijelu i ukazuje bez osnova, usljed čega je i valjalo odbiti, a na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

Odluku o troškovima sud je donio na osnovu člana 49. i 49a ZUS-a, jer tuženi nije uspio sa tužbom u ovom upravnom sporu.

Zapisničar
Dragica Lovre

S u d i j a
Sanja Stefanović